

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ο περίφημος Βιεννέζος ζωγράφος Φρειδερίκος Άμερλιχ, ο οποίος έζησε τον περασμένο αιώνα, δεν ήθελε ποτέ να διδάσκει στους νέους την τέχνη του. Γι' αυτό το λόγο δεν είχε ποτέ τον μαθητή.

Μία μέρα ωστόσο μπήκε στο άτελε του μια κυρία ή αργότερο παρουσιάστηκε και παρουσιάζοντας τον την κόρη της τον παρακάλεσε να της μάθει ζωγραφική.

— Κυρία μου, της απάντησε ο ζωγράφος, δεν συνηθίζω ποτέ μου να δίνω μαθήματα σ' άλλους, γιατί δεν μου άρεσει καθόλου να κάνω το δάσκαλο. Όταν έχω καλές ιδιοψυχία, γίνεται μεγάλος ζωγράφος και χωρίς δάσκαλο.

Επειδή όμως η άγνωστη κυρία επέμενε, ο ζωγράφος έπροσθεσε :

— Άφου δείχνετε τόσο μεγάλο ζήλο για την καλλιτεχνία, υποφέρετε να στέλνετε κάθε μέρα την κόρη σας εδώ να παρακολουθή την εργασία μου και να έχετε να ερωτάτε σε σχέδια. Για να είμαι ειλικρινής, σάς λέω πως η γυναίκα μόνον άγάπη προς την τέχνη αισθάνεται να' ότι είναι άξιαντες να δημοσιεύσουν τίποτε.

Η κόρη άρχισε παιγνιάτι από την ημέρα εκείνη να πηγαίνει τακτικά στο εργαστήριο του ζωγράφου μαζί με τη μητέρα η, όποια καθόταν έντελώς άφωνη σε μια γωνία ν' έπλεξε κάποτεσ καθ' όλη την διάρκεια της εργασίας. Ο Άμερλιχ, άφοσιωμένος στη δουλειά του, δεν έγνώριζε να κινήσει ούτε τη μιά, ούτε την άλλη. Μία μέρα ωστόσο που είχε χορησθή απ' την κολλη δουλειά, πήγε κοντά στη μητέρα ν' άφου καθάριζε μια πολυθρόνα, τη ρώτησε :

— Με συγχωρείτε, κυρία, ποι λησιμόνησα να σάς ρωτήσω με ποιά έζω την τιμή να όυλω. Είστε παντρεμένη ;

— Όχι, απάντησε η κυρία. Ο άνδρας μου πέθανε.

- Έχετε παιδιά ;
- Μόνον ένα γιο ν' αυτήν εδώ την κόρη.
- Ο γιος σας εινε έμπιστος ή βουδίζοντας ;
- Ότε το ένα, οτε το άλλο.
- Τότε θάνα σίγουρα ήπάλληλος.
- Κάτι τέτοιο εινε.
- Στρατιωτικός ;
- Όχι.

— Μά τότε τί διάβολο εινε, άφου δεν εινε τίποτε απ' όλα αυτά ; ρώτησε νευριασμένα ο ζωγράφος.

— Βασιλεύς ! απάντησε απάθροστα η άγνωστη κυρία.

Μόλις άκουσε την απάντηση αυτή, ο Άμερλιχ, έννοmise πως εινε να κάνει με κωμικα τηλελή. Έκείνη την ίδια στιγμή άκριβώς ο έφηρητος ζωγράφος άνήγγειλε στον κύριο του ότι εινε φτώχεια στο άτελε ή μητέρα του αυτοκράτορος της Αυστρίας Σοφία, η όποια ήθελε ν' άγοράση μερικώς πίνακα.

Ο ζωγράφος άμέσως ταξίατρε να την υποδεχθί. Έτσι σε λίγο έμπανε μέσα στο άτελε ή Ύψηλή δέσποινα, η όποια μόλις εινε την άγνωστη κυρία, και την κόρη της, τις χωρέτρεσ ενάφροδια λέγοντας :

— Μπα ! Κ' εσείς εδώ ;
Φανταστήτε τώρα την έκπληξη του ένκεντρικού καλλιτέχνη, όταν έμαθε ότι η μητέρα της μαθητριά του ήταν ή παραχρησισα Χορηστία, μητέρα του βασιλέως της Σαξωνίας Καρόλου Αλβέρτου.

είχε ένας τόνος όργης μόλις συγκρατημένης, φώναξε έξωφρα ένα ποσόν, το όποιον ήταν τεράστιο συγκριόμενο με τα ποσά των εκατομμυριούχων. Όλοι άμέσως γύρισαν και τον κίταξαν κατάπληκτοι. Η φιλαργυρία τους τότε επέβαλε να υποχωρήσουν, αλλά και η κενοδοξία τους τους παρανοήσε να υπερβεβαιώσουν. Έτσι, ύστερα από μιá σύντομη ψυχική πάλη, η κενοδοξία τους υπερίσχυσε προς μεγάλην χαράν των ταχιδιωτικολογών και του Πρώστου. Τα ποσά έφθασαν σε ύψη ύψιστα και το περίεργο εινε ότι η γενναιωδωρία του φίλου μου μετεδόθη τόσο γρήγορα στους ξηρούς και φιλαργύρους αυτούς ανθρώπους, ώστε όλοι στο τέλος ήσαν εδχαριστημένοι για την ευγενικιέρ του χειρισμού. Όσο για το ζεύγος των καλλιτεχνών, αυτό δεν ήξερε πως να εκφράση την εδγνωμοσύνη του στον Μαροέλ.

Ο φίλος μου συμπάθησε όλους τους καταταγεμένους από την τιχη, τους αποκλήρους, τους ταπεινούς. Και στην περίπτωση που δηγηθήκα, έδειξα μιá φορά ακόμα πόσο άληθινό ήταν το αισθημά του αυτού.

ΑΠΟ ΤΟ «ΑΡΧΕΙΟ ΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ» ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ο Συγγυρής και οι δικηγόροι

Πολλά και διάφορα εινε τα ανέκδοτα του Άνδρέα Συγγρού, δειχόντων δε όλα ότι από τον μεγάλο αυτόν χρηματιστή δεν έλειπε ή ετοιμότης και το χιούμορ.

Μία φορά παρουσιάσθηκε στο Συγγρό ένας φοιτητής της νομικής και του ζήτησε τη βοήθειά του για να σπουδάση.

— Στερούμαι των πάντων ! του ειπε.

— Και αν σε βοηθήσω να σπουδάσης, τον ρώτησε ο Συγγρός, πως θ' άνοιξης έπειτα διαζωγού γωαφεί ;

— Ά, άμα πάρω το δικωμά μου, απάντησε ο φοιτητής, τα άλλα έρχονται μονάχα τους.

— Πώς ;

— Νά, άς εινε καλή ή κακή και ή γκρίνιας των ανθρώπων. Αυτά θά με κáιουν πλούσιο.

— Λοιπόν κυρία, του απάντησε ο Συγγρός, εγώ δεν δεναμι να βοηθήσω έναν άνθρωπο, ο όποιος σκοπό της ζωής του θά έχη να καλλιεργή την κακία για την γκρίνια των συνανθρώπων του για να ζήση και γος να πλούσιη !...

Και τον απέπεμφε.

Ο Μωρέας και τα καρφειά

Ένας από τους πιο μεγάλους καρφειόβους Έλληνας ήταν και ο Ζάν Μωρέας.

Τε προσέστρεσε όρες της ημέρας του και όλη σχεδόν τη νύχτα του, γιατί ήταν αδιόρθωτος και ξενιχτής, τις περνούσε στο καρφειό.

Κάποτε τον κατάφεραν να έπισκεφθί μιá μεγάλη πόλη της μεσημβρινής Γαλλίας. Ένας φίλος του μουσικός, ο όποιος έπλεγε να τον υποδεχθί στο σταθμό, τον ρώτησε :

— Που θέλετε να πάμε ; Θέλετε να δίτε το καλό μέρος της πόλεως, τη θάλασσα, τα βουνά ; Η πόλις μας έχει έξοχες θαυμάσιες.

Ο Μωρέας σκέφθηκε μιá στιγμή και κατόπιν ειπε :

— Πάμε στό... καρφειό !...

Μία μέρα πάλιν, που ο Μωρέας ήταν όρθωτος, ειπε βλέποντας τον θαυμάσιο ήλιο, που έλουζε το δωμάτιό του :

— Τι όραία που θά εινε στο καρφειό !...

Και κάποτε άλλοτε, που ταξείδευε έλεγε κάθε τόσο στο φίλο του, που τον συνόδευε :

— Πού έξερει ποιος ετύχησε άνθρωπος, καθέτα αυτή τη στιγμή, στη θέσι μου, στο καρφειό !...

Μία μεγάλη κλήθεισ του Καποδίστρια

Όταν ο Καποδίστριας περιώδεσε στην Πελοπόννησο, έπεσεξέφθη και την άνοήσαν τότε κομμάτιον Τριγκάλια της Κορινθίας.

Έκει προσεφέρθησαν να τον φιλοξενήσουν οι πρόχοροι και ισχυρά παράγοντες των Τριγκάλων, Πανοτίστος και Σωφράνης Νοταράς.

Ο Καποδίστριας όμως προτίμησε να φιλοξενηθί σε όσά σπία των αιών του Σταύρου Νοταρά, καλής και αυτής οικογενείας των Τριγκάλων, αλλά πολύ υποδεεστέρης οικονομικώς και κοινωνικώς της οικογενείας του Πανοτίστου και Σωφράνης Νοταρά.

Από τότε τα παιδιά του Σταύρου Νοταρά, τη υποδέχθη του μακαρίτη Καποδίστρια, άλλαξαν τ' όνομά τους και από Νοταράδες έγιναν «Σταυροπούλου».

Στην περίπτωση αυτή ειπε ο Καποδίστριας και το περίφημο :

«— Τα τζάκια και οι κοσμημάτρεσ έδουλεύαξαν την Ελλάδα !»

Έμμετρος διαμφρτυρία

Ο μακαρίτης ποιητής Χριστόφορος Σαμαράζιδης, έρωτευθηζε κάποτε μιá νέα, η όποια δεν γύριζε ούτε να τον κινιέρ, θύσους στο τέλος, της έγραφε και της έστειλε τον κάτωθι ποιητικόν άφομιών :

Γιατί ό εις να χαίρεται,
κι' ό άλλος να λυπηται ;
Γιατί ό ένας ν' άγαπά,
κι' ή άλλη να άρηται ;
Γιατί ; Ά, τουτο το αγ,ατί,

κα'εις δεν τό γνωρίζεις...
Ο ήλιος όλα εις αυτόν
τόν κόσμο να φωτιζη...
Φωτίζει χώρας και βουνά,
ποτάμια και λαγκά-
δια,
μά δεν φωτίζει της
[καρδιάς,
ε' άφώριστα σκοτα-
δια !...